

2017. március 1.

Kiadó-Szerkesztő: Kaskötő István

XIV. évfolyam 3. szám.

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Bolondok
Fövényi Sándor: Peremkerületi tél
Jóna Dávid: hajótörés
Kő-Szabó Imre: Csúzli és légpuska
Köves József:
A nyolcvankodó Baranyinak
Péter Erika: Békére várva
Rada Gyula: A gondolkodás temploma
Szeicz János: Eduard ruhája

2. oldal

próza, versek

A. Turi Zsuzsa: Haikuk csak úgy
Albert Lőrincz Márton:
Púp és ajándék
Bányai Tamás: Utóhatás
Bárdos László: Tudatlan
Bodó Csiba Gizella:
Palmyra sírtornyai
Bokros Márta: Megnyílt...
Csepeli Szabó Béla: A Nap Húga...
Csepeli Szabó Béla: Forgószél

Baranyi Ferenc
Bolondok

a cséphadarós gyalogok,
akik gerincüket – és a kaszát is –
kiegyenesítették,

a vörösbársony-süvegűek,
akik vérrel írták zászlaikra:
a hazáért és szabadságért,

Bem honvédei,
akik felvirágozták a rézágúkat
a karikára hulló esőben,

a felszisszent nyomorultak,
akik nem csupán a falat kenyeret,
de az igazságot is éhezni merték,

a föld alatt szervezkedők,
akik tűzhelyet, családot
elsősorban másoknak reméltek,

az újjáépítők,
akik gyopáros szívósággal
virultak ki csúcsán a romhegyeknek,

KÖNYVAJÁNLÓ

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó

Bittner János: Rohanj!

Fetykó Judit: A kapun túl

Fetykó Judit: Ablakvitéz

Fetykó Judit: Epreskert

G. Ferenczy Hanna:

A kereszt árnyékában

G. Ferenczy Hanna:

Túl a netovábbon

Kamarás Klára: Álmodok útján

Kamarás Klára: Letenyei fák

Kaskötő István: Számadás

Sárközi László: Csikágó

Sárközi László: Hellén szerenád

Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek

Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.

Fetykó Judit: Az úton

Fetykó Judit: Hársfanyereg

Fetykó Judit: Rezenciók

Fetykó Judit: Szabad áramlások

Kamarás Klára: Anica

Kamarás Klára: Arcok a múltból

Debrecezeny György:
kavicsot dobtam...
Dél Tamás: Bolond világ
Demeter Zsolt: márciusi fuga
Dobrosi Andrea: A vers
Dsida Jenő: Tündéri éjben érkezell
Ferenczy Hanna: Éji tánc
Fetykó Judit:
Berti, meg azok dolgok...
Hajdu György: Hóesésben
Király Gábor: Az interpelláció
Kolev András: A bolond
Koosán Ildikó: Amit kidobnék...
Lehoczki Károly: Nem én
Lelkes Miklós: A házak csendje
M. Laurens: A fekete bárány
Nagy Antal Róbert: Élettörténet
Nógrádi Gábor: A Búza téri patkány
Nyakó Attila: Hovatovább
Pethes Mária: a valóságról
Soós József: Eleven feszület
T. Ágoston László: A veréb csípése
Thamassy Nagy Géza: Félúton
Tiszai P. Imre: Kilencedikről
Uhrman Iván: Vallomáskísérlet
Verasztó Antal: Utótavas
Vihar Judit: Öt haiku 2017

3. oldal mikroszkóp

Asperján György
Önmagunk reménye, veszélye
vers

4. oldal klasszikusaink

Karinthy Frigyes
versek, próza

elfeledettek
archivum

március újraéledt fiai,
akik sugárként hatoltak át
az októberi ólmos szürkéségen,

az itthon maradók,
akik egy fűtetlen, kilyukadt-falú országban
zokszó nélkül kezdték gyűjteni a rózsét.

És igen, bolondok azok is,
akik a felsoroltak bolondságait
folytatni szeretnék.

Ám közveszélyes örültek fogtak össze,
hogy a bolondokat innen kirekesszék

Szeicz János
Eduard ruhája

Dölyfössé váltak a hatalmasok!
Eduard királynak fehér ló kell hamar,
urak kastélyai gombaként nőnek,
a mohóbb több hivatalt s földet akar,
úrízni, dőzsölni Walesben, de főleg
nyerészkedni a nemzetén,
pedig "a király meztelen".

A bódult nép csak hallgat és lapít,
morognak, szűkülnek lenn a nyomorban,
mint a béna koldus, vesztegelnek,
bár beléjük a bánat már csontig mar,
birkaként mégis engedelmeseek,
szolga lett a sok esztelen,
pedig "a király meztelen".

Te írástudó bárd, legyél bátor,

Kamarás Klára: Álmodok asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruno házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Kő-Szabó Imre:
P. Horkai Feri kocsmája
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Az ismeretlen kert, hangos változat.
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
Ódor György: Magaddal szemben
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Bányai Tamás
Bodó Csiba Gizella
Csepeli Szabó Béla
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T.Ágoston László

Ajánlott Honlapok

Anton Bruckner
Symphony No: 7
Adagio

zengd el a hős valót verseidben,
azt, amit lenn félnek bevallani,
vagy rosszabb, hogyha nem tudja senki sem,
mi az, mit végre ki kell mondani,
amit titkolnak dölyfösen:
Eduard, "a király, meztelen".

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Hetedhéthatár
Irodalmi Epreskert
Koday László
Magyar Elektronikus Könyvtár

D. D. D. i.

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Jóna Dávid
hajótörés

a partot feledve, részeg a bárka
mámorát élvezve suhan,
az ég alja már nikotinsárga
készülődik az égi zuhany

cuppog a teknő, vadul a csorda,
tarajos csóktól habos a száj,
imbolyog minden, recseg a borda,
a valóság itt van, már térdig áll

máris szól a szitok, hozzá az átok
ahogy ázik benne a felismerés,
fohásszá halkul, pereg az ima,
lehet, hogy itt most ez is kevés

kereszt a nyakban, dicső szavakban
fürdik a kézben a rózsafüzér,
üdvözlégy zsongás ezer alakban
tajték a válasz, mi ólomfehér

Köves József
A nyolcvankodó Baranyinak

Az én barátom nyolcvanéves,
a nevét mindenki ismeri.
Bár a nyolcvan szerintem téves,
nem vagy annyi, Baranyi Feri.

Hogy is lehetnél, amíg tenger
művednek se száma, se szeri,
s aki alkot, fiatal ember,
te is tudod, Baranyi Feri.

Tudod azt is, hogy a hatásod
(főként hölgykörökben) zsigeri:
falják minden új kiadásod,
legyen még sok, Baranyi Feri.

Száz verset körmölj még
mint színlapot körmölt Megyeri.
Vitathatatlan: rangelsőség
illet téged, Baranyi Feri.

csapkod az árbo, őrjög a tenger
korlátot fog az orkánkabát,
félelmében - ilyen az ember
könyörgi bűnei bocsánatát...

így van ez mindig, nyomorult fajta,
könnyen felejtí ígérétét,
másnap talán már röhög is rajta,
ha a tenger újra világoskék

csendes a másnap, sehol egy bárka,
de a történet vége valami más,
úgy tűnik innen, hogy bűneikben
ezúttal nem lett feloldozás

hazugság foltja a hófehér ingen,
a méltóság nélkül mit ér a hit?
hízélgéssel kijátszott Isten,
keressük bőszen a lábnyomait

a lényeg itt már, nem is a bárka,
az ember, a jellem mely mindig adott,
álságos és hamis az álca,
és képmutatással átitatott

kétezer év keresztény álma
marad csupán az ábrádozás,
sivatagban egy datolyapálma
kétezer év és nincs változás

Péter Erika
Békére várva

Mint síkságon a víz
szétfolyik az élet,
egymást ismételve
szalad napra nap,

Bocsásd meg, hogy a rímelésem
bárhogy nézzük, nem épp mesteri,
de szívből jön ez ünneplésen.
Isten éltet, Baranyi Feri!

(2017. február)

Fövényi Sándor
Peremkerületi tél

úgy kezdődik, hogy nem veszed észre,
a házmester felveszi bolyhos sálját,
majd kukákat döccent a járdaszegélyre,
és rőzsével rakja meg a vén jancsikályhát.

unott szürkébe fordul az ég kobaltekéje
hópihéktől puhul minden nesz,
a hajnal hideg kabátzsebébe,
egy gőzölgő akna forró krumplikat tesz.

a sarki kocsmában néhány csöves iszik,
sólével preparált szívük már meg sem dobban,
nem tudják, az életüket viszik
a szakadt nejlonszatyrokban.

Ginsberget hallgat a volt magyar tanár,
Halál apa bluest hörög a zenegép,
annál a résznél, 'hogy senkid sincs már'
valami marni kezdi savószín' szemét.

a játszótéri telefonfülke felhívja magát,
de foglaltat bűg a csorba kagyló,
és a szél úgy döngeti az ablakát,
hogy kipotyog torkából pár penészes apró.

román cigánylány batyuz házról-házra,
'ócsó pulóvert tessék' ha nem kell itt a test,
már csúszik is le a város zipzárja,

fényeket keresve
s kerülve
a baljós árnyakat.

Ma hull a hó és tiszta még,
de rettegtet a gondolat
mi lesz, mikor olvadni kezd,
és sárként
a talpunkra ragad?

Most lelkünkre nehezül
a lidérces jelen,
nyakunkba zúdulnak
avasodó gondok,
újra felszakadnak
varasodó sebek,
pedig békét remélnek
az ártatlan gyermekek.

Kő-Szabó Imre
Csúzli és lépuska

Öcsémnek és a Bass Fecónak úgy nyolcévesen már csúzlija volt. Ez abban az időben, a második világháború idején, szülő városomban is, nagy kincsnek számított. Akinek csúzlija volt, az olyanak minősült, mintha fegyvert hordana. Persze, aki tudott bánni vele, valóban „fegyvernek” lehetett minősíteni. Minőségében volt csak különbség, ugyanis apám a Csorvási úton volt kovácsmester, neki kerékpárja volt, így a csúzli gumija is jó piros színű, kiselejtezett bicikli belsőből készült. Öcsém elég jól tudott vele lőni, mondhatjuk úgy, hogy tíz lövésből öt biztosan talált. Ellenben a Bass Fecó anyjának a Szarvasi út sarkán volt egy vegyes boltja, neki természetesen autó belsőből készült a csúzli gumija.

Tovább a teljes szöveghez>>>

ne bántsd, szeresd te rohadt Budapest.

hirtelen zihálni kezdenek az utcák,
a kapualjak, akár a meleg asszonyi öl,
és a villamos kerekek azért köpnek szikrát,
hogy a téli sötétől meg ne dögölj.

Rada Gyula
A gondolkodás temploma

Kong a gondolkodás temploma!
Üres.
Hideg huzat, a boltozat, akár egy
Váróterem,
Csupa csupasz falak, valaki ellopta
Az örök szabályokat.

Fess, kigyúrt gnómok egy sarokban
Sutyorognak,
Kilenc kihízott zakó. Egy fagyos farizeus
Ül középen, ő a csatornafedlap-számoló,
Alattuk márvány, és tengernyi sár...

...az oltár is üres, nem divat ma az áldozat.
Itt-ott röpködnek meztelen e-levelek,
Láb alatt a sok hulla, s dicső nevek.
(s kóbor kutyák fején pattog a bolha).

A téren át sunnyog a békamenet,
Már megjöttek a melegek, s majd
Most más nők és prédikátorok
Hamis miséket nyökörögnek.

a vendég

Szönyi István
festőművész

vendégkönyv

[következő oldal >](#)

M. Laurens
A FEKETE BÁRÁNY

homo sacra res homini

Birkanyáj téblábol a rét fűvében,
Juhásza bajsza konyul már a mélabú,
Ott ballag egymagában kint a szélén
A fekete bárány, mint élő vértanú.

A többség a kolomphantól bódultan,
Bambán bégetve, birkaként vigyorog. Sőt!
Némely szerelem után epekedve,
Bundája nélkül látja már a birkanőt.

Kalapon divatjamúlt kócsagforgó,
Fű rágva tekinget nyugatra sok golyhó,
És tompa agyával bárgyún bólogat.

A fekete bárány távol maradva,
Némán áll, hazájától is elszakadva:
Nem béget, nem kerget többé álmokat.

Lelkes Miklós
A házak csendje

Az utcásorból kertes házak csendje
olykor úgy nézett kitért végtelenre,
mint filozófus, kit törekvés éltet,
hogy megértse, amit senki sem ért meg.

Máskor csendje tündért játszott.. A kékség
színét adta rá, s felhők vidám fényét,
s perdült a vágy: - Ó, mindjárt táncba menne,
ha felkérné a Tavasz, szívszerelme!

Öreg házunk csendje, - miért tagadjam? -
üdítő forrás lett a nyári katlan
forróságában, s enyhítő hűvösség
ott déltájt is őrzött fél sötét estét.

Csendek. Csillagok. Mesélő világok..
A padlásablak mily messzire látott!
Kalózkabát.. Porral belepett deszka..
Intő szelleműj a jövőt mutatta?

Őszi csend.. Foltos diólevél lengett,
s lehullt. Kint léptek illatokon mentek.
Virág fakult, fonnyadt. Elfutó élet
dobott mogyorót kíváncsi pelének,

s bámult a csend két indián madárra:
tollbóbitás búbos banka szállt, s párja.

Lehoczki Károly
Nem én

A rántott húst vakmerőn kaszabolta.
Lelőtték? – s míg mélán meredtem
bús szemem boruját ráemelve
arca zsírján gellert kapott
a lomha gyertyafény
és hű sárgája szégyenkező pirosba
lobbant, amikor kimondta:
Nem én.

Érveim az asztalra hullottak halomba,
babráltak közöttük tévely ujjaim.
Az ablakon túl sűrű sötét volt,
fagyott is odakinn,
és laktak, akiknek lakni sem futotta.
Ő rezignáltan csámcsogta felém –,
hogy a bank? – s a mártásba beletunkolt:
Nem én.

Sorra került a saláta is.
Hol magában, hol felváltva a hússal.
A mobil megcsörrent, kinyomta,
lám, így jár mind, akinek kinyomás a sorsa,
nyomul, rugózik, de neki rég bibis.
Akadt úgy, rebegte, hogy elhullott a szegény.
Nem halhatok meg minden háborúban,
nem én!

Lassacskán kezdett betelni a torka.
Cortez? – legyintett, s nyúlt a pohár után.
A pupillája szúrós gyanúba fogta
félénk mosolyom az ajkam oldalán,
hogy az ember gyilkol halomra,
mindegy fekete, sárga vagy fehér.
Kissé puffadtan böffentette:
Nem én.

Otthon ülünk már mind a ketten.
Bamba éj honol a világegyetemben.
Működünk, az esti hús, saláta
puhán a lenti szarhoz ér.
Csönd van, határtalan és kegyetlen,
csak a szó koppan, a hűvös, kőkemény,
ahogy agyam falának belülről odakoccan:
Nem én.

Koosán Ildikó
Amit kidobnék, amit meghagyok

/születésnapomra/

A ház, igen.. Minden csendben, titokban,
idő, mely némán arra vár: majd robban,

s ha robban, akkor menekülő élet,
nem dob mogorót felnéző pelének.
Könnyecsepp repül fel szilánkos magasba,
s visszahull, hogy vérző föld felitassa.

Ma rögtön pusztul az is, mi felépül.
Csend-gyújtópontban nagy robbanás készül,
de szín, idő, táj még nem érzi sorsát.
Zsákutcás csendben felfordított ország.

Demeter Zsolt
márciusi fuga

harci kürt,
föl,
mind ki túrt, ki sírt, ki éhes, ki néma,
úzott vad, dúlt, hajszolt cseléd, ázott-fázott
tépett madár, felszakadt seb, mit korbács tépett,
mind, akinek fáj –
lábunk ütemre dobban,
áttörünk csapdákon, fölzeng szívünk,
ünnep van a világon

Szőnyi István: Átkelés a dunán.

Bányai Tamás
Utóhatás

Sigurdnak be nem állt a szája, noha a többiek közül senki sem figyelt rá. Holott hozzájuk intézte volna szavait. Arról beszélt, mennyivel jobb lenne olyan léghajón utazni, amelyekkel egész Németország fölött végigrepülhetnének. Merthogy ez csak egy aerosztat ballon.

– Azért ez is megteszi, ez is elég izgalmas, nem gondolod, Magnus? Tudod te, mi az az aerosztat ballon? – fordult a hozzá legközelebb álló fiúhoz, aki minden látszólagos érdeklődés nélkül hallgatta. – Azt jelenti, rögzített léggömb, amelyik nem repülhet szabadon, mert acélhevederekkel kikötve a földön.

Egy másik fiú a csoportjukból rászólt:

– Hagyd már a hülyeségeidet, Sigurd! Senki sem kíváncsi rájuk.

Sigurd sértődötten vállat vont és elfordította a fejét, miközben azt motyogta: – Ez egyáltalán nem hülyeség.

Tovább a teljes szöveghez>>>>

Jó lenne holnap újrakezdeni,
lenni időm odván kijáratot,
forrást, több fényt, új hitet keresni,
törvényt, hazát, íratlan könyvlapot;
kacatjaim végre összeszedni
érzések nélkül, mint ócskás teszi,
romjaim közt értéket keresni,
érdemeiket sorra megnevezni,
külön, külön, az éveket, napot
ami kidobnék, amit meghagyok,
így osztályoznám fontosság szerint,
átválogatnám aztán, és megint,
akárha tollpíhét fészekaljamon...

Döntök, a gyermekkor maradna még,
annyi vidámság, kedv és hangulat
izzik ma is a mélyfelszín alatt,
életem felét dobnám ki vele,
Erdélyt, hegyeit fenséggel tele,
aztán a kert, az erdők alkonya,
létezéseim végtelen sora...
Tömött fiók, az ember elteszi
legkedvesebbjét, vigyáz, ne dobja ki
a színeket, a fényt, a dallamot,
a hűséget, aki már itt hagyott...
képét őrzöm, akárha volna itt,
megbeszéljük az élet dolgait.

S még mennyi szó, íratlan sorok,
kidobjam-e? ha arra gondolok,
az idő odván új kijáratot
kellene lenni, újabb csillagot,
-a régi kacat hadd maradna itt,
minek vonszolnám múltam roncsait-
nevetségesen zsugori vagyok,
hiányozna mind, amit itt hagyok,
hát bármily nehéz, tovább cípelem,
másnak nem érték; néha elhiszem,
e régiségek legszebb perceim,
és újrakezdve átelném megint,
akárha tollpíhét fészekaljamon...

2017

Albert Lőrincz Márton
Púp és ajándék

Egyszerű vagyok,
mint az árnyék,
s zavarba jövök,
ha zavarnék.

Ha lépek,
a testem mozdul el,
ha maradok,
a sorsom fut el.

Ha nem kérdezik,
mi végre itt?
Én nem mondom, hogy
a sors ez, itt.

De a világ
Shakespeare-i játék,
egyszerre
púp és ajándék.

Bárdos László
Tudatlan

1955-2016

Majd csak lesz az az este. Itt leszek.
E falak közt még ugyanaz a nap van.
A majdani este kívül reked.
Tündöklésben járok tompán, tudatlan.

De a majdani est sem éri föl
a lázas hiányt, mely előtte volt itt.
A csarnok falából, éleiből
a boldogság helyszíne kicsapódik.

Vihar Judit
Öt haiku 2017.

Forr a teavíz
friss kalács az asztalon -
de egy szék üres

Hegycsúcson állok
alant lámpák villódnak
holdfény csordogál

dermesztő hideg
kifosztanak bennünket -
némán eltűrjük

Lassan harminc év
s rövid boldogság után
sorsunk zuhanás

Latyakos utca
latyak ül a lelkeken -
meddig ragad ránk?

Kolev András
A bolond

A tegnapi nyitott szemekkel álmodom,
amit napfény takart, az éj most megmutat.
Fülemben zúg a csend, ágyamhoz árny oson,
s lámpámról csillagok lógtatják lábukat.

Az asztalon kanál, holnapra gyógyszerek,
fejemben ég a kép, keblemre hamva hull.
Tükrömben más lakik, én csak jövök-megyek,
s örök homály marad, virrad vagy alkonyul?

Az ablak szürke folt, redőnyén tülevél,
üvegre köd ragad s megalvadt mondatok.
A függöny, mint a drót, zörög, ha fúj a szél;
sokan zajongnak itt, én bölcsen hallgatok.

Félek, én is, mint egy
maszkabálos,
ezer arcom rabjává válok

Bodó Csiba Gizella
Palmyra sírtornyai

Hol kihúlt tagú,
Bénult a szeretet,
- ahogy sivatagot
Hegylánc ölel -,
Onnan menni kell!

Hol hirtelen támadt
Forgószelet terel, mi
Mozgásba hoz, felkavar,
Belevési arcát a kövekbe,
Szereteted van szeretve!

Holt lelkek fehér szárnyai
Csókolják a levegőt,
Kötődnek élő lényemhez,
Sírtornyok hűvösébe
Sose térnek,
Nekik is ez kell,
Ez az élet!

Dél Tamás
Bolond világ

– Vén bolond!
Mít cammogsz előttem?
S ha félrelökted,
védene-e minket
e 30-as ábránd
e táblán;
mikor eltaposva
dönthetjük el,
ki volt ostobább
a vártnál?

Hát nem betegség-e,
e betegséget hordozó madarat
Galambomnak szólítani?
S vétekként
magokat szórni eléje?

S órült-e,
ki tiszta kézzel dobja
a kiskapuk kulcsát
messzire?
– Tényleg nem mozdítható?
– Semennyire!
– Lehet, hogy fertőző?
– Meggyőződése.
– Akkor vigyem innen?
– De mennyire?!

Kórházi osztály
felirata lett már, hogy:
– Rendszeretők,

Dobrosi Andrea
A vers

n írok, az? És ami másé?
Idja meg, milyen? Csupán parádé
ötet, fricska, hecc egy jó köteg,
vagy lelki táp, valósághoz dús köret?
Van, ki immunis, s van, kit a bűvölet
befog. Dönteni ki fog? Ifjú, öreg,
Katalin, katalán, vagy az olvasó?
Valamin áteshet legbelül. Na jó,
mégiscsak akadhat benne vonzerő,
mindegy, hogy hamvas, vagy tartja bronz redő.
Engem ne kérdezzetek, bár meglehet,
ráhibázok. Sülnek még el fegyverek,
de itt béke van. Hát véletlen legyen,
nekem nem életlen ceruzahegyem.

Csepeli Szabó Béla
A Nap Húga, a Tűz a kedvesem

1924-2013

1.

Éjfélre jár.
Egyetlen nagy, feltörhetetlen
csillagkagylóvá változtatott az éj,
s mindent magába zár,
csak én kószálok itt kint, egyedül
sorsunk folyóinál...
Ó, sok-sok éve már,
hogyan csábít az álombéli táj,
bármily hatalmas is: az éj - hamis.
Az ábránd - foglyul ejt.
Engem a Józán Szél nevelt,
s e vasszíget:
Ó az anyám,
s a Nap Húga, a Tűz a kedvesem.
E földi tűz,
amit a munka gyújt s a szerelem
vezetik lépteim,
a valóság szikár vidékein,-
s a gondolatok öntözőcsarnokában
Őt keresem én éj és éj után,
a város mélyein...

2.

Ha a Dunánál lángot bont a Nap,
s a gyárkemencék tetői fölött
friss kenyér formát ölt a sárga ég,
szívemet mindig betölti a fény,-
mert álmaiban csalódhat az ember,
de benne, a Nap szőke hűgában,
a munka szép teremtő tüzében
még nem csalódtam én...

Fetykó Judit
Berti meg azok dolgok...

– Állatbarátok,
– és Becsületeselek.

S nem meglepő, hogy itt a
tudatmódosító szerek
sem hatnak,
hisz a kinti, bolond szél
rohamain,
e vastag falakon belül
csak kacagnak.

Verasztó Antal
UTÓTAVASZ

„Isten joga a szűkmarkúság.”

I.

A mi utcánk mindig is Észak-déli fekvésű volt emiatt felettebb
kedvelték a szelek, ezért legtöbbször huzatot lehetett érezni benne.
Az idevalósiak megszokásból, vagy kényelemből – ki tudja már –
nem is emlegették másként csak szeles utcának. Persze a rendes
hivatalos nevét is, bárki leolvashatta az utcatáblákról, amelyen nem
másnak, mint a hetek egyikének Huba vezérnek neve állott.
Fulár János is az utcában lakott, itt ragadt még a régi szép időkben.
Egyszerű ember volt, de úgy mondták nagy titkok tudója. Az élete
nem volt ünnep, nem terhelte sorsát felesleges igényekkel, naponta
két pakli dohányval beírta. Az utcában, az ő háza volt a
legöregebb, ami hihetőnek is tűnt, mert látni lehetett rajta, hogy
már nagyon elunta az álldogálást.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Pethes Mária
a valóságról

nem emlékszel rá milyen a boldogság
álmatlanságot szülnek az éjszakák
nem az a nap virrad ami eleget tesz
vágyaidnak nem azt az utazást hozza el
amit évek óta tervezel ismeretlen eső
kaparászik az ablakon őrző-védő kutya
ajtód elé fekszik a porhó

mások kínjában ébredsz
bombák robajában nyugtalan gépfegyverek
kereplésében leomló házak rengésében
anyák sikolyában a reggel monumentális
kasírozott vásznára kiterített gyerekholttestek
némaságában markológépek zörgésében
a tömegsírokon sarjadó füvek véres hullámlásában
micsoda szörnyű földi pokol ez a valóság

valamit elfelejtesz ami csak akkor dereng
ha az alkonyi ég mint gigantikus lepke
kibontja bíborszínű szárnyát és a szél
jajveszékeltése mögül valaki könyörgését
hallod akin nem tudsz segíteni

Uhrman Iván
VALLOMÁSKÍSÉRLET

Egyik délután váratlan vendég érkezett, Berti öccsének, Janinak a fiatalabb fia a családjával. A fiú szerette nagybátyját, ha valaminek átjöttek Magyarba, soha nem mulasztotta el, hogy legalább fél órácskára be ne jöjjön. Harmincas éveinek közepén járt.

Lóránt, az unokaöcs 1949-ben született, és ott nőtt fel a faluban, csak a felső iskolákat járta nagyvárosban. Mariska-mamuka már a kilencvenhez közeledett, az ura régen meghalt, eltemették már Anna lányát, meg Jani fiát is. Jani sírva, ordítva kérte számon az Istent, mikor a feleségét megütötte a guta: – Hát normális vagy te? Mért Rózsát vitted el, mért nem engem?

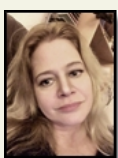
1926-2007

G. Ferenczy Hanna Éji tánc

Ma este felkért a Szél,
hogy táncoljak veled.

Bár kedvem nem volt hozzá
győzött az ereje.
Elragadott az űrbe,
lángolt a telihold
táncoltunk határokon át,
hol balalajka szólt.
Táncoltunk
Himalája csúcán
és lavínák között,
vert arany hídon át
az Óceán fölött.
Aludtak lent az utcák
házak, sikátorok
ámulva néztek ránk
az éji vándorok.
Vélték, hogy néma táncunk
csak kósza látomás,
és semmi más – csupán,
lidérces álmodás.
Amikor haza értem
várt rám a nagy magány.

Az egész éji táncot
- csak álmodtam talán?

A. Turi Zsusa Haïkuk csak úgy

Mire megszokom,
Hány éves vagyok, már egy
Évvel több lettem.

Istent csinálunk
Abból, amit nem értünk,
Vagy ellenséget.

Ne keverd össze
A menekülteket a
Haszonlesőkkel.

Ígéreteim
Becsülettel betartom.
(Kivéve, ha nem).

Hogy már a legmélyebbre zuhantam épp,
s nem is hihettem újra emelkedést,
kacsód utánam nyúlt a mélybe,
és magasabbra emelt a fénybe,

mint bárki eddig! Ifjukoromba' sem,
mikor pedig még mindenem állt kemény
cövekként, nem becsülték így meg,
csak kikacagtak a lányok egyre!

S Te most vagy itt, hogy nyújtsd a kivénhedő,
szétszórt, különc, s így még-mire-jó alaknak
puhácska, párnás két kezeddél
újra meg újra, remény felett is

a messze minden eddiginél különb,
már rég nem is (vagy csak tudatunk alatt)
remélt boldogságot, totálist,
mit viszonzni sosem lehet majd?!

Nos, épp ezért van, hogy bonyolítom én
most ezt a vallomást, beleveszve mind
jobban – nem is csak Alkaiosnak
zár kalodába a metrikája!

Hisz' hogy lehet hálát, szerelemdühöt,
ragaszkodást, vágyat, s ami még ilyen,
fegyelmezett metrumba kötni,
s nem kiokádani észveszetten?!

Miként Attila mondta: „A lét dadog...”
De tévedett: a „tisza beszéd” sehol
nem létezik! Törvény? Ugyan már!
Alvad a vérdarabok sokezre!

És egy szerencse, hogy szemeid, ha zöld
lángjuk vetik csak egyre e vérdarab-
tengerből – újjáéled abból
égi, tökéletes, új alakban

mindaz, miről én csak nyekereghetek
e versben, és élő szavaimmal is!

A szó ily elragadtatáshoz
szűk – de szivedbe – hisz oly nagy! – elfér!

Szőnyi István: Este.

Van, aki azért
Tetszik, mert szép és van, ki
Csak mert szeretjük.

Ne várj mennydörgést:
A boldogság csendes, épp
Ezért rejthető.

Thamássy Nagy Géza
Félúton

Tolom a bringát, megpihenek.
Látszik a csúcs, de oly meredek
így ködben, holdtalan sötétben,
míg mögöttem a völgyben
vigalom, szirének tánca és dala.
Áttekertem rajtuk és szaladtak
Szerte-szét mind, ide-oda...
tudtam jól, mit akarnak,
hisz nem vagyok tétova...
Tolom most a bringát,
épp csak megpihenek -
félúton.

Bokros Márta
Megnyílt...

Megnyílt a mindenség, itt az új tavasz.

Az ablakon túli éjben
egy kis torok, egy kis csőr,
drága kis torok, drága kis csőr
pityeg kitartón: pity-pity-pity.

Megnyílt a végtelen
a kis torok és a kis csőr által:
pity-pity-pity,
dálnak nem épp nevezhető.

Ő hozta, vagy csak érzi ő is,
egyre megy, itt az új tavasz,
senki ügyetlenebbül, senki szebben
nem dicséri az éjben: pity-pity-pity.

Megnyílt a tavasz, itt az új mindenség.

Hajdu György
HÖESÉSBEN

Kiválasztottam magamnak egy pelyhet
s most markom melegével szelídíttem
a magasságok porka dühét
miközben hull rám a fehér álmot
betemet s távolról újra hallom
azt a meghatározhatatlan h-moll dallamot
valaki kipötyögi egy ósdi zongorán...

Király Gábor
AZ INTERPELLÁCIÓ

Nekem nem kell szépnek lennem,
mert nem érdekel az esztétikám.
Az Oktogonon nyalja ki a seggem
ki nem a tetten, de a szép ruhán,
a pénzen és a glancolaton méri,
hogy ki az ember s ki a töltelék.
Magasról szarok én az ilyenre,
mert nem én vagyok a csöcselék,
hanem a jól fésült ruhes parasztja
ki zsidózik s ölné a cigányt,
és seggét mandátumára tapasztva
kérődzi fel lelke nyákos vérbaját.
Nekem nem kell jónak lenni,
mert rossznak már elég jó vagyok,
nem hagyom magamat attól ítélni
ki fonákjáról látott csak papot,
s nem ismer se embert se Bibliát,
és mert kezébe mást sose fogott,
ha érvelni kell, arra tanítja kisfiát,
a kereszt is csak bikacsök legott.
Oly feledékeny, olyan szolgafajta,
mártírt gyaláz és a gyilkost védi,
botozza a sírt hol nyugszik atyja,
s csak kilencszázharmincnyolcat éli.
Nekem nem kell erősnek lenni,
izmom a tömegben hordozom,
haragos öklünket ütésre emelni
százezren fogjuk, jól tudom.

T. Ágoston László
A veréb csipése

Érdekesen vetkőzik a természet – gondolta Veréb az otthon
parkjában nézelődve. – Az a fiatal meggyfa alig sárgul, talán még
üde zöld levelet is ta-lálna rajta az ember, a vén cseresznye meg
már csak a csupasz ágait mereszti az ég felé. Az első ködnek
odaadta az összes ruháját. Nem akar tovább har-colni a téllel,
megadja magát. Akár a vénember, aki már vasárnap se öltözik
ünneplőbe, mert neki már a harangszó se üdvözlét, legföljebb a
búcsú hang-ja. Itt meg aztán végképp az, hiszen ebbe a szociális
otthonba csak befelé jön a saját lábán az ember, kifelé ketten
viszik. Jó lenne hinni, hogy nem így van, de hát ez a világ rendje,
nincs mit tenni ellene.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Dsida Jenő
Tündéri éjben érkezel!

1907-1938

Várlak reggel.
Várlak délután.
Este
fehér zivatar rázza az ősfenyőket.

Csillogó buckák
zizegve rohannak.
A szél

Kamarás Klára
Pókhálós emlék

Mindenkinek vannak félelmei, ha bevallja, ha nem. Ki az élettől, ki a haláltól fél, mások állatfóbiákkal kínlódnak. A félelem nem IQ függő.

Marcsi, a közvetlen lakásszomszédunk kigyótól-békától és mindenféle tengeri herkenyűtől rettegett legyen az élő, vagy akár feldolgozott állapotban. Mikor megtudta, hogy névnapi szendvicseim között kagylós is van, csak az ablakon át volt hajlandó köszönteni és átadni a mellé járó csokrot.

Egyik reggel éppen munkába készültem, mikor meghallottam, hogy teljes erőből dörömböl a falon.

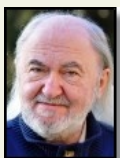
- Mi baj? – kiáltottam.
- Nem tudok kijönni a lakásból! – kiabált vissza.
- Máris jövök! Segítetek.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Nagy Antal Róbert
Élettörténet

Magzatvizét megitta a halál,
s a köldökszínórral fojtotta meg,
mert kellett nekem a hely
a méh poklában,
hogy megszülessek,
majd felnöve gödröt ássak a keresztnek,
melyen majd rám köszönt a halál.
Az utasod leszek koporsó-karaván.

Nógrádi Gábor
A BÚZA TÉRI PATKÁNY

Nehéz úgy élni, hogy mindenki gyűlöl.
Bujkálsz a fény elől sötét zugokban holtig.
Mocsokban élsz, mert oda nem követnek;
ha fázol, csak fajtád melege gyógyít.
S mert a világ utál, utálod a világot,
benne magad, testvéred, minden ősed.

Így élsz.

S ha egyszer fellázadsz az ellen,
amit a rettegők sorsnak neveznek,
s egy nyári napnak reggelén kifekszel
a sugarak alá – ó, lázadásnak szent pillanata!
– biztos' arra jön Rácz a szolgálatból,
s egy csapással szétfreccsent a kövön.

hörögve lengeti hosszú hósörényét.

Zúzmarás utakon át
tündéri éjben
érkezel
kunyhóm elé, északifény leánya.

Prémek vattáznak
bolyhosan, fehérén,
szájad
piros melegén pihék halódnak,

zöldfényű csillag
reszket hajadban
s szánod előtt
felhőt zihálnak a rénszarvasok.

Tiszai P. Imre
Kilencedikről

A kilencedikről minden oly fura
a földig futó szocreál erkélyek sora
mire az elsőre ér, zárja a háromszöget
és a fonnyadó leander leveleket
bemossa a fák poros zöldjébe
kilógó penészes dunyhákat szárít
mindenütt a kosz és a rozsdá ásit
meg valami örökös huzat, mi csendben
zúmmög, mikor nem rezdül semmi sem
mégis érzed, hogy arcodon mászik
és ha az eső így őszelő táján esik
nézed az egymásra hulló cseppeket
vagyod, hogy arcodba vágjon a szél
míg földet érsz.

Soós József
ELEVEN FESZÜLET

/Uriv, 1943 január 12/

Felrobbantott
lövészárkok fölött
szögesdróton
didergő ingek -

elhagyott zászlók.

A véres hónap
gyöngyvirágszaga van.

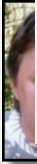
S mire megjön
a napszentület -

fagyok sanyargatta,
sebek zúzta,
szilánk szaggatta,
megtöretett testünk -

eleven fészület.

Szőnyi István: Kavicsot dobtam lassú ütemben

Hovatovább

Kiégett gyertyabél, porlepte műfenyő,
bolond, ki még remél, tavasszal fű se nő.
Penészes kocsonyán remeg az avas zsír,
fagyba zárt temető, magányos, havas sír.

Gyűlölet burjánzik, emberség rég kihalt,
didergő jó szándék, mondd, téged még mi hajt?
Zúzmarás ködön át dereng egy halvány cél,
hiszem, hogy van remény, s ereszt a jégpáncél...

Pethő N. Gábor Önátadás

Szeretlek! Nem bánom hát,
formálgj kedvedre,
legyen bárhogy is! –
- szólt a csúf szikladarab,
bevetve a folyóba magát.
Így lett végül ezüstszín kavics.

Debreczeni György kavicsot dobtam lassú ütemben

kollázs Nyírfalvi Károly verseiből

a zizi zacskója és a szaloncukorpapír
zörögnek
a sajt papír arcán léha mosoly
hogy vonjam kérdőre így?

egy felhő szélén mosom fogamat
számolgom a sebzett habkarikákat
de velem van a teavaj
nadrágom tőle lett hétpeccéses

kavicsot dobtam lassú ütemben
a mozi kirakatába
úgyis csak latyak marad utánunk
meg szaloncukorpapír

Csepeli Szabó Béla Forgószelel

Kisregény

3. fejezet

A tavasz - bármily komor és nyomasztó volt is a politikai légkör - lassanként mégiscsak kinyitotta a város ablakait. Végre megenyhült az idő. A hűvös esőktől átszőtt márciusi napokat kissé még szeles, szeszélyes, de már elég barátságos április és kellemes május követte. Az emberek nagy része napról napra nagyobb várakozással figyelte a harctéri eseményeket,

Tovább a teljes szöveghez>>>

M. Laurens
A FEKETE BÁRÁNY

homo sacra res homini

Birkanyáj téblábol a rét fűvében,
Juhásza bajszán konyul már a mélabú,
Ott ballag egymagában kint a szélen
A fekete bárány, mint élő vértanú.

A többség a kolomphantól bódultan,
Bambán bégetve, birkaként vigyorog. Sőt!
Némely szerelem után epekedve,
Bundája nélkül látja már a birkanőt.

Kalapon divatjamúlt kócsagforgó,
Fű rágva tekinget nyugatra sok golyhó,
És tompa agyával bárgyún bólogat.

A fekete bárány távol maradva,
Némán áll, hazájától is elszakadva:
Nem béget, nem kerget többé álmokat.

Lelkes Miklós
A házak csendje

Az utcasorból kertes házak csendje
olykor úgy nézett kitért végtelenre,
mint filozófus, kit törekvés éltet,
hogy megértse, amit senki sem ért meg.

Máskor csendje tündért játszott.. A kékség
színét adta rá, s felhők vidám fényét,
s perdült a vágy: - Ó, mindjárt táncba menne,
ha felkérné a Tavasz, szívserelme!

Öreg házunk csendje, - miért tagadjam? -
üdítő forrás lett a nyári katlan
forróságában, s enyhítő hűvösség
ott déltájt is őrzött fél sötét estét.

Csendek. Csillagok. Mesélő világok..
A padlásablak mily messzire látott!
Kalózkabát.. Porral belepett deszka..
Intő szellemujj a jövőt mutatta?

Őszi csend.. Foltos diólevél lengett,
s lehullt. Kint léptek illatokon mentek.
Virág fakult, fonnyadt. Elfutó élet
dobott mogyorót kíváncsi pelének,

s bámult a csend két indián madárra:
tollbóbitás búbos banka szállt, s párja.

Lehoczki Károly
Nem én

A rántott húst vakmerőn kaszabolta.
Lelőtték? – s míg mélán meredtem
bús szemem borúját ráemelve
arca zsírján gellert kapott
a lomha gyertyafény
és hű sárgája szégyenkező pirosba
lobbant, amikor kimondta:
Nem én.

Érveim az asztalra hullottak halomba,
babráltak közöttük tévely ujjaim.
Az ablakon túl sűrű sötét volt,
fagyott is odakinn,
és laktak, akiknek lakni sem futotta.
Ő rezignáltan csámcsogta felém –,
hogy a bank? – s a mártásba beletunkolt:
Nem én.

Sorra került a saláta is.
Hol magában, hol felváltva a hússal.
A mobil megcsörrent, kinyomta,
lám, így jár mind, akinek kinyomás a sorsa,
nyomul, rugózik, de neki rég bibis.
Akadt úgy, rebegte, hogy elhullott a szegény.
Nem halhatok meg minden háborúban,
nem én!

Lassacskán kezdett betelni a torka.
Cortez? – legyintett, s nyúlt a pohár után.
A pupillája szűrős gyanúba fogta
félénk mosolyom az ajkam oldalán,
hogy az ember gyilkol halomra,
mindegy fekete, sárga vagy fehér.
Kissé puffadtan böffentette:
Nem én.

Otthon ülünk már mind a ketten.
Bamba éj honol a világegyetemben.
Működünk, az esti hús, saláta
puhán a lenti szarhoz ér.
Csönd van, határtalan és kegyetlen,
csak a szó koppan, a hűvös, kőkemény,
ahogy agyam falának belülről odakoccan:
Nem én.

Koosán Ildikó
Amit kidobnék, amit meghagyok

/születésnapomra/

A ház, igen.. Minden csendben, titokban,
idő, mely némán arra vár: majd robban,

s ha robban, akkor menekülő élet,
nem dob mogorót felnéző pelének.
Könnyecsepp repül fel szilánkos magasba,
s visszahull, hogy vérző föld felitassa.

Ma rögtön pusztul az is, mi felépül.
Csend-gyújtópontban nagy robbanás készül,
de szín, idő, táj még nem érzi sorsát.
Zsákutcás csendben felfordított ország.

Demeter Zsolt
márciusi fuga

harci kürt,
föl,
mind ki túrt, ki sírt, ki éhes, ki néma,
úzott vad, dúlt, hajszolt cseléd, ázott-fázott
tépett madár, felszakadt seb, mit korbács tépett,
mind, akinek fáj –
lábunk ütemre dobban,
áttörünk csapdákon, fölzeng szívünk,
ünnep van a világon

Szőnyi István: Átkelés a dunán.

Bányai Tamás
Utóhatás

Sigurdnak be nem állt a szája, noha a többiek közül senki sem figyelt rá. Holott hozzájuk intézte volna szavait. Arról beszélt, mennyivel jobb lenne olyan léghajón utazni, amelyekkel egész Németország fölött végigrepülhetnének. Merthogy ez csak egy aerosztat ballon.

– Azért ez is megteszi, ez is elég izgalmas, nem gondolod, Magnus? Tudod te, mi az az aerosztat ballon? – fordult a hozzá legközelebb álló fiúhoz, aki minden látszólagos érdeklődés nélkül hallgatta. – Azt jelenti, rögzített léggömb, amelyik nem repülhet szabadon, mert acélhevederekkel kikötve a földön.

Egy másik fiú a csoportjukból rászólt:

– Hagyd már a hülyeségeidet, Sigurd! Senki sem kíváncsi rájuk.

Sigurd sértődötten vállat vont és elfordította a fejét, miközben azt motyogta: – Ez egyáltalán nem hülyeség.

Tovább a teljes szöveghez>>>>

Jó lenne holnap újrakezdeni,
lenni időm odván kijáratot,
forrást, több fényt, új hitet keresni,
törvényt, hazát, íratlan könyvlapot;
kacatjaim végre összeszedni
érzések nélkül, mint ócskás teszi,
romjaim közt értéket keresni,
érdemeiket sorra megnevezni,
külön, külön, az éveket, napot
ami kidobnék, amit meghagyok,
így osztályoznám fontosság szerint,
átválogatnám aztán, és megint,
akárha tollpíhét fészekaljamon...

Döntök, a gyermekkor maradna még,
annyi vidámság, kedv és hangulat
izzik ma is a mélyfelszín alatt,
életem felét dobnám ki vele,
Erdélyt, hegyeit fenséggel tele,
aztán a kert, az erdők alkonya,
létezéseim végtelen sora...
Tömött fiók, az ember elteszi
legkedvesebbjét, vigyáz, ne dobja ki
a színeket, a fényt, a dallamot,
a hűséget, aki már itt hagyott...
képét őrzöm, akárha volna itt,
megbeszéljük az élet dolgait.

S még mennyi szó, íratlan sorok,
kidobjam-e? ha arra gondolok,
az idő odván új kijáratot
kellene lenni, újabb csillagot,
-a régi kacat hadd maradna itt,
minek vonszolnám múltam roncsait-
nevetségesen zsugori vagyok,
hiányozna mind, amit itt hagyok,
hát bármily nehéz, tovább cípelem,
másnak nem érték; néha elhiszem,
e régiségek legszebb perceim,
és újrakezdve átelném megint,
akárha tollpíhét fészekaljamon...

2017

Albert Lőrincz Márton
Púp és ajándék

Egyszerű vagyok,
mint az árnyék,
s zavarba jövök,
ha zavarnék.

Ha lépek,
a testem mozdul el,
ha maradok,
a sorsom fut el.

Ha nem kérdezik,
mi végre itt?
Én nem mondom, hogy
a sors ez, itt.

De a világ
Shakespeare-i játék,
egyszerre
púp és ajándék.

Bárdos László
Tudatlan

1955-2016

Majd csak lesz az az este. Itt leszek.
E falak közt még ugyanaz a nap van.
A majdani este kívül reked.
Tündöklésben járok tompán, tudatlan.

De a majdani est sem éri föl
a lázas hiányt, mely előtte volt itt.
A csarnok falából, éleiből
a boldogság helyszíne kicsapódik.

Vihar Judit
Öt haiku 2017.

Forr a teavíz
friss kalács az asztalon -
de egy szék üres

Hegycsúcson állok
alant lámpák villódnak
holdfény csordogál

dermesztő hideg
kifosztanak bennünket -
némán eltűnjük

Lassan harminc év
s rövid boldogság után
sorsunk zuhanás

Latyakos utca
latyak ül a lelkeken -
meddig ragad ránk?

Kolev András
A bolond

A tegnapi nyitott szemekkel álmodom,
amit napfény takart, az éj most megmutat.
Fülemben zúg a csend, ágyamhoz árny oson,
s lámpámról csillagok lógtatják lábukat.

Az asztalon kanál, holnapra gyógyszerek,
fejemben ég a kép, keblemre hamva hull.
Tükrömben más lakik, én csak jövök-megyek,
s örök homály marad, virrad vagy alkonyul?

Az ablak szürke folt, redőnyén tülevél,
üvegre köd ragad s megalvadt mondatok.
A függöny, mint a drót, zörög, ha fúj a szél;
sokan zajongnak itt, én bölcsen hallgatok.

Félek, én is, mint egy
maszkabálos,
ezer arcom rabjává válok

Bodó Csiba Gizella
Palmyra sírtornyai

Hol kihúlt tagú,
Bénult a szeretet,
- ahogy sivatagot
Hegylánc ölel -,
Onnan menni kell!

Hol hirtelen támadt
Forgószelet terel, mi
Mozgásba hoz, felkavar,
Belevési arcát a kövekbe,
Szereteted van szeretve!

Holt lelkek fehér szárnyai
Csókolják a levegőt,
Kötődnek élő lényemhez,
Sírtornyok hűvösébe
Sose térnek,
Nekik is ez kell,
Ez az élet!

Dél Tamás
Bolond világ

– Vén bolond!
Mít cammogsz előttem?
S ha félrelökted,
védene-e minket
e 30-as ábránd
e táblán;
mikor eltaposva
dönthetjük el,
ki volt ostobább
a vártnál?

Hát nem betegség-e,
e betegséget hordozó madarat
Galambomnak szólítani?
S vétekként
magokat szórni eléje?

S órült-e,
ki tiszta kézzel dobja
a kiskapuk kulcsát
messzire?
– Tényleg nem mozdítható?
– Semennyire!
– Lehet, hogy fertőző?
– Meggyőződése.
– Akkor vigyem innen?
– De mennyire?!

Kórházi osztály
felirata lett már, hogy:
– Rendszeretők,

Dobrosi Andrea
A vers

n írok, az? És ami másé?
rdja meg, milyen? Csupán parádé
ötet, fricska, hecc egy jó köteg,
vagy lelki táp, valósághoz dús köret?
Van, ki immunis, s van, kit a bűvölet
befog. Dönteni ki fog? Ifjú, öreg,
Katalin, katalán, vagy az olvasó?
Valamin áteshet legbelül. Na jó,
mégiscsak akadhat benne vonzerő,
mindegy, hogy hamvas, vagy tartja bronz redő.
Engem ne kérdezzetek, bár meglehet,
ráhibázok. Sülnek még el fegyverek,
de itt béke van. Hát véletlen legyen,
nekem nem életlen ceruzahegyem.

Csepeli Szabó Béla
A Nap Húga, a Tűz a kedvesem

1924-2013

1.

Éjfélre jár.
Egyetlen nagy, feltörhetetlen
csillagkagylóvá változtatott az éj,
s mindent magába zár,
csak én kószálok itt kint, egyedül
sorsunk folyóinál...
Ó, sok-sok éve már,
hogy nem csábít az álombéli táj,
bármily hatalmas is: az éj - hamis.
Az ábránd - foglyul ejt.
Engem a Józán Szél nevelt,
s e vasszíget:
Ó az anyám,
s a Nap Húga, a Tűz a kedvesem.
E földi tűz,
amit a munka gyújt s a szerelem
vezetik lépteim,
a valóság szikár vidékein,-
s a gondolatok öntözőcsarnokában
Őt keresem én éj és éj után,
a város mélyein...

2.

Ha a Dunánál lángot bont a Nap,
s a gyárkemencék tetői fölött
friss kenyér formát ölt a sárga ég,
szívemet mindig betölti a fény,-
mert álmaiban csalódhat az ember,
de benne, a Nap szőke hűgában,
a munka szép teremtő tüzében
még nem csalódtam én...

Fetykó Judit
Berti meg azok dolgok...

– Állatbarátok,
– és Becsületesek.

S nem meglepő, hogy itt a
tudatmódosító szerek
sem hatnak,
hisz a kinti, bolond szél
rohamain,
e vastag falakon belül
csak kacagnak.

Verasztó Antal
UTÓTAVASZ

„Isten joga a szűkmarkúság.”

I.

A mi utcánk mindig is Észak-déli fekvésű volt emiatt felettebb
kedvelték a szelek, ezért legtöbbször huzatot lehetett érezni benne.
Az idevalósiak megszokásból, vagy kényelemből – ki tudja már –
nem is emlegették másként csak szeles utcának. Persze a rendes
hivatalos nevét is, bárki leolvashatta az utcatáblákról, amelyen nem
másnak, mint a hetek egyikének Huba vezérnek neve állott.
Fulár János is az utcában lakott, itt ragadt még a régi szép időkbelől.
Egyszerű ember volt, de úgy mondták nagy titkok tudója. Az élete
nem volt ünnep, nem terhelte sorsát felesleges igényekkel, naponta
két pakli dohányval beérte. Az utcában, az ő háza volt a
legöregebb, ami hihetőnek is tűnt, mert látni lehetett rajta, hogy
már nagyon elunta az álldogálást.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Pethes Mária
a valóságról

nem emlékszel rá milyen a boldogság
álmatlanságot szülnek az éjszakák
nem az a nap virrad ami eleget tesz
vágyaidnak nem azt az utazást hozza el
amit évek óta tervezel ismeretlen eső
kaparászik az ablakon őrző-védő kutya
ajtód elé fekszik a porhó

mások kínjában ébredsz
bombák robajában nyugtalan gépfegyverek
kereplésében leomló házak rengésében
anyák sikolyában a reggel monumentális
kasírozott vásznára kiterített gyerekholttestek
némaságában markológépek zörgésében
a tömegsírokon sarjadó füvek véres hullámlásában
micsoda szörnyű földi pokol ez a valóság

valamit elfelejtesz ami csak akkor dereng
ha az alkonyi ég mint gigantikus lepke
kibontja bíborszínű szárnyát és a szél
jajveszékélése mögül valaki könyörgését
hallod akin nem tudsz segíteni

Uhrman Iván
VALLOMÁSKÍSÉRLET

Egyik délután váratlan vendég érkezett, Berti öccsének, Janinak a fiatalabb fia a családjával. A fiú szerette nagybátyját, ha valaminek átjöttek Magyarba, soha nem mulasztotta el, hogy legalább fél órácskára be ne jöjjön. Harmincas éveinek közepén járt.

Lóránt, az unokaöcs 1949-ben született, és ott nőtt fel a faluban, csak a felső iskolákat járta nagyvárosban. Mariska-mamuka már a kilencvenhez közeledett, az ura régen meghalt, eltemették már Anna lányát, meg Jani fiát is. Jani sírva, ordítva kérte számon az Istent, mikor a feleségét megütötte a guta: – Hát normális vagy te? Mért Rózsát vitted el, mért nem engem?

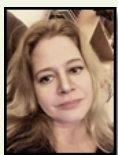
G. Ferenczy Hanna
Éji tánc

1926-2007

Ma este felkért a Szél,
hogy táncoljak veled.

Bár kedvem nem volt hozzá
győzött az ereje.
Elragadott az űrbe,
lángolt a telihold
táncoltunk határokon át,
hol balalajka szólt.
Táncoltunk
Himalája csúcán
és lavínák között,
vert arany hídon át
az Óceán fölött.
Aludtak lent az utcák
házak, sikátorok
ámulva néztek ránk
az éji vándorok.
Vélték, hogy néma táncunk
csak kósza látomás,
és semmi más – csupán,
lidérces álmodás.
Amikor haza értem
várt rám a nagy magány.

Az egész éji táncot
- csak álmodtam talán?

A. Turi Zsusa
Haïkuk csak úgy

Mire megszokom,
Hány éves vagyok, már egy
Évvel több lettem.

Istent csinálunk
Abból, amit nem értünk,
Vagy ellenséget.

Ne keverd össze
A menekülteket a
Haszonlesőkkel.

Ígéreteim
Becsülettel betartom.
(Kivéve, ha nem).

Hogy már a legmélyebbre zuhantam épp,
s nem is hihettem újra emelkedést,
kacsód utánam nyúlt a mélybe,
és magasabbra emelt a fénybe,

mint bárki eddig! Ifjukoromba' sem,
mikor pedig még mindenem állt kemény
cövekként, nem becsülték így meg,
csak kikacagtak a lányok egyre!

S Te most vagy itt, hogy nyújtsd a kivénhedő,
szétszórt, különc, s így még-mire-jó alaknak
puhácska, párnás két kezeddél
újra meg újra, remény felett is

a messze minden eddiginél különb,
már rég nem is (vagy csak tudatunk alatt)
remélt boldogságot, totálist,
mit viszonzni sosem lehet majd?!

Nos, épp ezért van, hogy bonyolítom én
most ezt a vallomást, beleveszve mind
jobban – nem is csak Alkaiosnak
zár kalodába a metrikája!

Hisz' hogy lehet hálát, szerelemdühöt,
ragaszkodást, vágyat, s ami még ilyen,
fegyelmezett metrumba kötni,
s nem kiokádani észveszetten?!

Miként Attila mondta: „A lét dadog...”
De tévedett: a „tisza beszéd” sehol
nem létezik! Törvény? Ugyan már!
Alvad a vérdarabok sokezre!

És egy szerencse, hogy szemeid, ha zöld
lángjuk vetik csak egyre e vérdarab-
tengerből – újjáéled abból
égi, tökéletes, új alakban

mindaz, miről én csak nyekereghetek
e versben, és élő szavaimmal is!

A szó ily elragadtatáshoz
szűk – de szivedbe – hisz oly nagy! – elfér!

Szőnyi István: Este.

Van, aki azért
Tetszik, mert szép és van, ki
Csak mert szeretjük.

Ne várj mennydörgést:
A boldogság csendes, épp
Ezért rejthető.

Thamássy Nagy Géza
Félúton

Tolom a bringát, megpihenek.
Látszik a csúcs, de oly meredek
így ködben, holdtalan sötétben,
míg mögöttem a völgyben
vigalom, szirének tánca és dala.
Áttekertem rajtuk és szaladtak
Szerte-szét mind, ide-oda...
tudtam jól, mit akarnak,
hisz nem vagyok tétova...
Tolom most a bringát,
épp csak megpihenek -
félúton.

Bokros Márta
Megnyílt...

Megnyílt a mindenség, itt az új tavasz.

Az ablakon túli éjben
egy kis torok, egy kis csőr,
drága kis torok, drága kis csőr
pityeg kitartón: pity-pity-pity.

Megnyílt a végtelen
a kis torok és a kis csőr által:
pity-pity-pity,
dálnak nem épp nevezhető.

Ő hozta, vagy csak érzi ő is,
egyre megy, itt az új tavasz,
senki ügyetlenebbül, senki szebben
nem dicséri az éjben: pity-pity-pity.

Megnyílt a tavasz, itt az új mindenség.

Hajdu György
HÖESÉSBEN

Kiválasztottam magamnak egy pelyhet
s most markom melegével szelídíttem
a magasságok porka dühét
miközben hull rám a fehér álmot
betemet s távolról újra hallom
azt a meghatározhatatlan h-moll dallamot
valaki kipötyögi egy ósdi zongorán...

Király Gábor
AZ INTERPELLÁCIÓ

Nekem nem kell szépnek lennem,
mert nem érdekel az esztétikám.
Az Oktogonon nyalja ki a seggem
ki nem a tetten, de a szép ruhán,
a pénzen és a glancolaton méri,
hogy ki az ember s ki a töltelék.
Magasról szarok én az ilyenre,
mert nem én vagyok a csöcselék,
hanem a jól fésült ruhes parasztja
ki zsidózik s ölné a cigányt,
és seggét mandátumára tapasztva
kérődzi fel lelke nyákos vérbaját.
Nekem nem kell jónak lenni,
mert rossznak már elég jó vagyok,
nem hagyom magamat attól ítélni
ki fonákjáról látott csak papot,
s nem ismer se embert se Bibliát,
és mert kezébe mást sose fogott,
ha érvelni kell, arra tanítja kisfiát,
a kereszt is csak bikacsök legott.
Oly feledékeny, olyan szolgafajta,
mártírt gyaláz és a gyilkost védi,
botozza a sírt hol nyugszik atyja,
s csak kilencszázharmincnyolcat éli.
Nekem nem kell erősnek lenni,
izmom a tömegben hordozom,
haragos öklünket ütésre emelni
százezren fogjuk, jól tudom.

T. Ágoston László
A veréb csipése

Érdekesen vetkőzik a természet – gondolta Veréb az otthon
parkjában nézelődve. – Az a fiatal meggyfa alig sárgul, talán még
üde zöld levelet is ta-lálna rajta az ember, a vén cseresznye meg
már csak a csupasz ágait mereszti az ég felé. Az első ködnek
odaadta az összes ruháját. Nem akar tovább har-colni a téllel,
megadja magát. Akár a vénember, aki már vasárnap se öltözik
ünneplőbe, mert neki már a harangszó se üdvözlét, legföljebb a
búcsú hang-ja. Itt meg aztán végképp az, hiszen ebbe a szociális
otthonba csak befelé jön a saját lábán az ember, kifelé ketten
viszik. Jó lenne hinni, hogy nem így van, de hát ez a világ rendje,
nincs mit tenni ellene.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Dsida Jenő
Tündéri éjben érkezel!

1907-1938

Várlak reggel.
Várlak délután.
Este
fehér zivatar rázza az ősfenyőket.

Csillogó buckák
zizegve rohannak.
A szél

Kamarás Klára
Pókhálós emlék

Mindenkinek vannak félelmei, ha bevallja, ha nem. Ki az élettől, ki a haláltól fél, mások állatfóbiákkal kínlódnak. A félelem nem IQ függő.

Marcsi, a közvetlen lakásszomszédunk kigyótól-békától és mindenféle tengeri herkenyűtől rettegett legyen az élő, vagy akár feldolgozott állapotban. Mikor megtudta, hogy névnapi szendvicseim között kagylós is van, csak az ablakon át volt hajlandó köszönteni és átadni a mellé járó csokrot.

Egyik reggel éppen munkába készültem, mikor meghallottam, hogy teljes erőből dörömböl a falon.

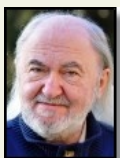
- Mi baj? – kiáltottam.
- Nem tudok kijönni a lakásból! – kiabált vissza.
- Máris jövök! Segítetek.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Nagy Antal Róbert
Élettörténet

Magzatvizét megitta a halál,
s a köldökszínórral fojtotta meg,
mert kellett nekem a hely
a méh poklában,
hogy megszülessek,
majd felnöve gödröt ássak a keresztnek,
melyen majd rám köszönt a halál.
Az utasod leszek koporsó-karaván.

Nógrádi Gábor
A BÚZA TÉRI PATKÁNY

Nehéz úgy élni, hogy mindenki gyűlöl.
Bujkász a fény elől sötét zugokban holtig.
Mocsokban élsz, mert oda nem követnek;
ha fázol, csak fajtád melege gyógyít.
S mert a világ utál, utálod a világot,
benne magad, testvéred, minden ősid.

Így élsz.

S ha egyszer fellázadsz az ellen,
amit a rettegők sorsnak neveznek,
s egy nyári napnak reggelén kifekszel
a sugarak alá – ó, lázadásnak szent pillanata!
– biztos' arra jön Rácz a szolgálatból,
s egy csapással szétfreccsent a kövön.

hörögve lengeti hosszú hősörényét.

Zúzmarás utakon át
tündéri éjben
érkezel
kunyhóm elé, északifény leánya.

Prémek vattáznak
bolyhosan, fehérén,
szájad
piros melegén pihék halódnak,

zöldfényű csillag
reszket hajadban
s szánod előtt
felhőt zihálnak a rénszarvasok.

Tiszai P. Imre
Kilencedikről

A kilencedikről minden oly fura
a földig futó szocreál erkélyek sora
mire az elsőre ér, zárja a háromszöget
és a fonnyadó leander leveleket
bemossa a fák poros zöldjébe
kilógó penészes dunyhákat szárít
mindenütt a kosz és a rozsdá ásit
meg valami örökös huzat, mi csendben
zúmmög, mikor nem rezdül semmi sem
mégis érzed, hogy arcodon mászik
és ha az eső így őszelő táján esik
nézed az egymásra hulló cseppeket
vagyod, hogy arcodba vágjon a szél
míg földet érsz.

Soós József
ELEVEN FESZÜLET

/Urán, 1943 január 12/

Felrobbantott
lövészárkok fölött
szögesdróton
didergő ingek -

elhagyott zászlók.

A véres hónap
gyöngyvirágszaga van.

S mire megjön
a napszentület -

fagyok sanyargatta,
sebek zúzta,
szilánk szaggatta,
megtöretett testünk -

eleven fészület.

Nyakó Attila
Hovatovább

Kiégett gyertyabél, porlepte műfenyő,
bolond, ki még remél, tavasszal fű se nő.
Penészes kocsonyán remeg az avas zsír,
fagyba zárt temető, magányos, havas sír.

Gyűlölet burjánzik, emberség rég kihalt,
didergő jó szándék, mondd, téged még mi hajt?
Zúzmarás ködön át dereng egy halvány cél,
hiszem, hogy van remény, s ereszt a jégpáncél...

Pethő N. Gábor
Önátadás

Szeretlek! Nem bánom hát,
formálj kedvedre,
legyen bárhogy is! –
- szólt a csúf szikladarab,
bevetve a folyóba magát.
Így lett végül ezüstszín kavics.

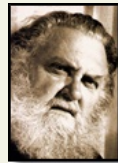
Debreczeny György
kavicsot dobtam lassú ütemben

kollázs Nyírfalvi Károly verseiből

a zizi zacskója és a szaloncukorpapír
zörögnek
a sajt papír arcán léha mosoly
hogy vonjam kérdőre így?

egy felhő szélén mosom fogamat
számolgom a sebzett habkarikákat
de velem van a teavaj
nadrágom tőle lett hétpecsétes

kavicsot dobtam lassú ütemben
a mozi kirakatába
úgyis csak latyak marad utánunk
meg szaloncukorpapír

Csepeli Szabó Béla
Forgószél

Kisregény

3. fejezet

A tavasz - bármily komor és nyomasztó volt is a politikai légkör - lassanként mégiscsak kinyitotta a város ablakait. Végre megenyhült az idő. A hűvös esőktől átszőtt márciusi napokat kissé még szeles, szeszélyes, de már elég barátságos április és kellemes május követte. Az emberek nagy része napról napra nagyobb várakozással figyelte a harctéri eseményeket,

Tovább a teljes szöveghez>>>

Asperján György

Önmagunk reménye, veszélye

Hány idegen helyen aludtam árván,
itt és majd odaát törvénytelen,
kóválygón én sehol nem voltam otthon,
mi próbál, véltem úgy, hogy képtelen,
csak engem pusztító torzult találmány,
amit meg kellene hozomra szoknom.
Gyötört hozzám szegődött képzelet,
feketén csillogott, mint széntelep.

Ordítottam, taszítva itt lelenbe,
életben tartott pártfogók kegye,
nevelőszülők ocsú baja, gondja
lettem, jónak, rossznak halk elegye,
ügyem nevelőapám ráncba szedte,
gondos pofonnal igazítva jobbra.
Alakoskodtam, megnyerjem, mi véd,
s lágyítsam megértésre a szívét.

Kenyeret esztergályosként kerestem,
botladozva a rém eszmék között,
munkásszállások áldozata, foglya,
kibe utas idea költözött,
lógva ferdén ácsolt, hamis keresztben,
belerokkanva túlhajszott dologba.
A társak, értetlen botladozók
úgy éltek, mint kiket fed torz bozót.

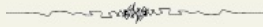
Fegyverrel estünk a torz hatalomnak,
gáncsolt a leszerepelt öntudat,
félelemből próbáltunk élni, halni,
mint aki beteg, s mentő gyógyszer kutat.
Akasztani győztesek nem haboztak,
ebbe bújta a kompromittált, a talmi.
Hideg kilelt, tizenhét évesen
elpártolt tőlem a szép értelem.

És mégis e katyvaszban megmaradva
csikartam ki a sorstól diplomát,
mire támadtam, attól támogatva.
Úgy éltem meg ezt, mint lázas csodát
magam vegyes tűzzel összemaratva,
szavakat ráharapva a fogamra.
Hogy vagyok, azzal sem büszkélkedem,
s nem fáj, hogy nem mérnek értékemen.

Ha volt is, a nemzetnek nem tanulság,
mit átéltünk együtt vagy közösen,
menekül mind önléte ketrecébe,
élve magának, szinte fölösen.
Lelkünk szakadozott, mint póre, dúlt ág,
lettünk önmagunk reménye, veszélye.
Hol fogok majd aludni, nem tudom,
eltévedtem, míg éltem, az uton.

Nem kezdek, nincs rá módom, előlről,
de tudom, bénán nem is érdemes,
elrontottuk, miben annyira bízunk,
minket se múlt, se jövő nem fedez,
minden bűnünk összegyűlt, itt dörömböl,
magunk sem hisszük, mit lopva tanítunk. –
Fölszállsz-e még eltíport nemzetem,
s teszel-e egy kört becsülve velem?!

Karinthy Frigyes

Előszó

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek

Próbáltam sügni, szájon és fülön,
Mindnyájatoknak, egyenként, külön.

A titkot, ami úgyszólván egyremegy
S amit nem tudhat más, csak egy meg egy.

A titkot, amiért egykor titokban
Világrajöttem vérben és mocsokban,

A szót, a titkot, a piciny csodát,
Hogy megkeressem azt a másikat
S fülébe súgjam: add tovább.

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.

Mert félig már ki is bukott, tudom
De mindig megrekedt a féluton.

Az egyik forró és piros lett tőle,
Ő is sügni akart: csók lett belőle.

A másik jéggé dermedt, megfagyott,
Elment a sírba, itthagyt.

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.

A harmadik csak rámnézett hitetlen,
Nevetni kezdett és én is nevettem.

Gyermekkoromban elszántam magam,
Hogy szólok istennek, ha van.

De nékem ő égő csipkefenyérben
Meg nem jelent, se borban és kenyérben,

Hiába vártam sóvár-irigyen,
Nem méltatott reá, hogy őt higgyem.

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.

Hogy fáj, mikor csúfoltak és kínoztak

Méné, tekel...

Hallgasd meg, aztán mondd utánam ezt:
Versben mondom, hogy jobban megjegyzed.

Szívedbevésem és füledberágom:
Rossz volt embernek lenned a világon,

E korban, melynek mérlege hamis,
S megcsal holnap, mert megcsalt tegnap is.

Délben az ember megkísértetett,
Az éjben sírtak a kísértetek.

Sírátk Krisztus gyötrelmes keresztyét,
De a gyilkost megint hősnek nevezték.

A férfi vért ivott s a nő velőt,
Künt a költő bőgött a bolt előtt.

Halottra adtak selymet és brokátot,
Az élő rongyos volt és vért okádott.

Virággal hintették a síri vermet,
Az élő künt a hó alatt didergett.

Hangos szóval esküdtek a koporsón,
Az élő halkán jajgatott a borsón.

Bámult a gyermek, nagy szemét kinyitva,
Az aggok hallgatták, gyáván sunyítva,

De szembeköpte mesterét a hitvány
Piszkos rüpők, a szemtelen tanítvány.

Hajók rohantak égő tűzveszélyben,
A ringyók cifra rongya szállt a szélben,

De a legszebb és a legékesebb
Szemétdombon rohadt el, mint az eb.

Most hát kezem tördelve, sírva kérlek,
Vigyázz, figyelj: készül a tiszta mérleg.

Tedd most szívedbe és füledbe el -
Az értelmét majd megtudod, ha kell.

MÉNÉ, TEKEL - ha érted, vagy nem érted,
Jegyezd meg jól: tenéked szól s teéted.

És sokszor jobb lett volna lenni rossznak,

Mert álom a bűn és álom a jószág,
De minden álmnál több a valóság,

Hogy itt vagyok már és még itt vagyok
S tanuskodom a napról, hogy ragyog.

Én isten nem vagyok s nem egy világ,
Se északfény, se áloévirág.

Nem voltam jobb, se rosszabb senkinél,
Mégis a legtöbb: ember, aki él,

Mindenkinek rokona, ismerőse,
Mindenkinek utódja, őse,

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.

Elmondom én, elmondanám,
De béna a kezem s dadog a szám.

Elmondanám, az út hová vezet,
Segítsetek hát, nyujtsatok kezét.

Emeljete fel, szólni, látni, élni,
Itt lent a porban nem tudok beszélni.

A csörgőt eldobtam és nincs harangom,
Itt lent a porban rossz a hangom.

Egy láb mellemre lépett, eltaposta,
Emeljete fel a magosba.

Egy szószéket a sok közül kibérlek,
Engedjete fel lépcsőjére, kérlek.

Még nem tudom, mit mondok majd, nem én,
De úgy sejtem, örömhírt hoztam én.

Örömhírt, jó hírt, titkot és szivárványt
Nektek, kiket szerettem,
Állván tátott szemmel, csodára várván.

Amit nem mondhatok el senkinek,
Amit majd elmondok mindenkinek.

Mariska és Károly bácsi

I

Hatéves kislány volt Mariska akkor
És "Körbe-körbe" járta egyre, kérem
Ott járt "kint a bárány, bent a farkas"
És "Bujj-bujj zöld ág" a Reviczky-téren
És "Mariskából angyal lett" miegymás
Így szólt a dal a bérkaszárnya-gangon
És a kislányok közbe tapsikáltak
És énekeltek vékony cérna hangon:
(tapsolva) "Mariska ült egy kövön
Egy kövön, egy kövön
Mariska ült egy kövön,
Egy kövön."

II

A kövön ülni sem lehet örökké
Mariska felnőtt és Mariska szép lett

Egykoron sötétben elmondott dalom,
Mint lángírás, világít a falon.

Jegyezd meg jól: ma szürke szók ezek,
De élni fognak, hogyha én nem élek
S lesznek, ha nem lesznek.

Üzenet a palackban

A költőt kérdik, miért nem ír verset?

1930. Szilveszter

(Néhány sor elmosódott, aztán...)
. "az ujjam
gémberedett. Bal kézzel, ezt. A jobbal
tartom a kormányt. Nagyon csikorog
A szárnyakról vastag jégcsapok. A
motor, nem tudom, bírja-e? Furcsán
horkol, itt bent. Szörnyű hideg.
Nem tudom, milyen magasan lehetek
(Vagy mélyen? Vagy messze?...)
Közel, távol üres. Minden
mérőeszközöm befagyott. Az a Lessing-féle
súlymérő, meg az akadémi finom szerkezet,
Meg a Marinetti-inga. Gondolom
mégis magasan, mert a pingvinek
nem kapják fejüket fel, ahogy ferdén
sívít, hasítja a csilingelő északi fényt
fölöttük légsavarom. Már nem hallanak. Itt
nincs jel. Lent valami sziklavidek. Új Föld?
Ismeretlen? Leírták? Kicsoda? Talán
Scott? Strindberg? Byron, Leopardi?
Nem tudom. Bevallom
nem is érdekel. Fázom, keserű,
Szörnyű keserű ennek a híg levegőnek az íze -
Lehet, hogy az orrom vére eredt el.
Éhes vagyok... Kétszersültem kifogyott
Valami ismeretlen csillag hunyorít
Amerre pislogok éppen. A fókaszélet
Megromlott. Mi lehet az a csillag?
Talán már... onnan túlról? Brr... Hányadika lehet?
Szerda? Csütörtök? Vagy Szilveszter? A tűzhely
körüli ki melegszik most, testvérkéék
Éneklő madarak
Érzelmecskék féltett tűzhelye mellett
Madártestvérek, az emberszív
Óserdeje mélyén... Halló! Halló! senki se hallja
Kivert varjú-társát, engemet, itt? Az imént
zörrent valami rádióm rozsdás idegén... Hallom
D. kolléga szép jelzőt talált a Banal-kikötőben,
C. meg új szővirágot fedezett fel
Két rím között, a Szerelem-szorosban
Jelenti a Társaság. Gratulálok!
Majd... elmondom... amit...
majd, ha leszálok, hazaérek...
amit itt... éreztem... csak akkor
mondhatja el... ha kikerül... az utazó...
De kikerül-é?
Most ezt a pár kusza sort
bedugaszolom az üres borospalackba
s a palackot lehajítom. Kockavetés!
Tetves gyöngyhalász, ha találja, dobja szemétre törtívű kagylót,
de betűtlátó tengerész kezébe ha kerül
ím általa üzenem:
Itt vagyok, az Elhagyatottság Harmincadik
Szélességi, a Szégyen
Századik Hosszúsági

Egy gazdag és idős ur megszerette
És feleségül vette, vette, végleg.
Mariska most nagyuri nő, kalappal
Az arcán púder, legalább tízér,
Tizenkettőkor fekszik, délbe ébred
A budoárba várja két frizér:
(tapsolva) "És fésüli a szép haját
Szép haját, szép haját
És fésüli a szép haját
Szép haját."

III

Egy házasság csupán egy férfit ismer,
Ki vajmi gyakran utrakel s utazgat
S némely dolognak meglepő hiányát
Egyként megérzi a szegény s a gazdag
Egy éjszakán oly fülledt és meleg lett
A ház amelyben Mariska lakott:
Nem bírta el, hiába, és kitérta
A téli kertre nyíló ablakot.
(tapsolva) "És bejön hozzá Károly bácsi
Károly bácsi, Károly bácsi
És bejön hozzá Károly bácsi
Károly bácsi."

IV

Örökké nem tart semmi a világon,
A tudománynak így szól számos bölcse,
Nemcsak az alma s gesztenyevirágnak,
A szerelemnek is terem gyümölcse,
Mariska egyre busabb és zavartabb,
Egészen furcsán érzi most magát,
S véletlenül meglátogatja egy nap
Egy ismerős, idősebb hölgybarát.
(tapsolva) "Mariska miért sirsz te
Sirsz te, sirsz te,
Mariska miért sirsz te,
Sirsz te?"

V

Hogyisne sirnék, sirja bus Mariska,
Egy kis Mariska lesz majd nemsokára.
Nem kérte senki és nem várja senki.
És nem hasonlít a szegény papára.
A bölcs asszony rejtélyesen mosolygott
És a fülbe sugott szavakat:
S a születendő kis Mariska dolgát
Elintézték néhányka perc alatt.
(tapsolva) "Mariskából angyal lett
Angyal lett, angyal lett,
Mariskából angyal lett
Angyal lett."

Álom

Álmomban csónakon futottam
És kihajoltam
Tizenhat éves voltam
És csónakom fehér vízen szaladt
láttam egy várost a víz alatt.
És láttam erdőt a levegőben
És láttam kísértetet lepedőben.
S távol a kék és tiszta eget
És csillagokat és fellegeket.

És kinyújtottam a körmöm
Ezer méter hosszúra

S a fogatósszeszorító Dac
Végő Magassági Fokán, valahol messze vidéken
És kíváncsi vagyok, lehet-e még jutni előbbre."

Életrajz

A halottas kocsi

Egy fekete kocsi ment a Köruton,
Május volt, mert az minden évben van,
A fák tehát lomboztak és rügyeztek
És drága nők csacsogtak boldogan
Nyitott kocsik kacéran ringatóztak
Ki a ligetbe, merre lát a szem,
Csak a fekete kocsi ment közöttük
Becsukva, szépen engedelmesen.
A kocsiban, hol kellemes homály volt,
Feküdt három fehér ur meztelen,
A hangulat kissé fagyos közöttük,
A modoruk se könnyed, fesztelen,
A lábukra egy cédulát kötöttek,
A cédulán rendőri látletet,
Friss jégből van a derékalj mögöttük
Jégből a paplan a fejük felett.
És szólt az egyik mozdulatlan arccal,
Míg fején a jég halkán szörcsögött:
Önt ugyebár Mohácsnál dobta partra?
És szólt a másik: mint egy hörcsögöt,
És szólt az egyik: ön soká feküdt lenn,
És szólt a másik: négy napot bizony,
Én Óbudánál ugrottam be, és ön?
És szólt a másik: én a Lánchidon.
És szólt az egyik: az öné milyen volt?
És szólt a másik: barna és molett,
És szólt az egyik: az enyém is éppen
És szólt a másik: hát az meglehet.
És szólt az egyik: mondja, hogy nevezték?
És szólt a másik: Ringaráz Kata,
És szólt az egyik: hát ez óriási!
Hisz akkor ön a Csempe Pál tata.
Én azt hittem, önt szerette mégis
Azért ugrottam, mint egy kerge kos,
És szólt a másik: hát nem önt szerette?
Hisz én ön miatt voltam bánatos,
És szólt az egyik: hát nem önt szerette?
És szólt a másik: ó hát volt remény?
És szólt az egyik: hát kié lett akkor?
És megszólalt a harmadik: enyém.

És karmoltam a felhőt, úgy-e fura?
De én látni akartam
És egy csillagot lekaptam.
De mögötte az ég kiszakadt és szétfolyt
S belőle genny és aludt vér folyt.
S acsarkodva téptem az eget
És éreztem folyni vért, ragadót és meleget.

Ordítva felébredtem
Hát a mellemet martam,
Kiszakítottam, felkapartam
És folyt a vér -

Több, mint amennyit álom,
Több, mint amennyit élet,
Több, mint amennyit egy kis dal megér.

ESIK A HÓ

Hat órákor ébredtem és lementem az utcára. A folyó felől szél fútt. Apró és éles szilánkokban havazni kezdett: mereven kinyújtottam karom és libegve ütköztek tenyerembe a pihék, egymásra rakódtak, görcsösen összefagytak és akkor halvány, fehér réteg borult csuklóm csontjaira. Leráztam és a sikátor felé fordultam.

- Az első hó - mondta mellettem egy alacsony ember egy másinak. Szőke, petyhüdt férfi, mohón, előretolt alsóajakkal és fontoskodva beszélt: valami kérdést, vagy gondolatot magyarázott és igen ragaszkodott hozzá. Mikor elhaladt előttem, árnyékom lábtól fejig végighúzódtott rajta: hogy arcáig ért az árnyék, egy pillanatra sárgán és vigyorogva megvillant koponyája, üres szemgödörrel, betört orral, penészes varratokkal fölül.

Tovább a teljes szöveghez>>>

A NŐ, AKI GŐGICSEL

Őnagyságával egy kávéházban ismerkedtem meg. Másik asztalnál ült, némely fiatalemberrel: nekem a kalapjával tűnt fel és valami meghatározhatatlan mozdulattal, vállrándításkor. Nem különösebb más nőnél: úgy harmincöt körüli lehet, kicsit már elhasznált arc, szemek alatt ívek ésatöbbi.

Mikor egyedül maradt, unalomból odamentem, és beszélgettünk. Kiderült, hogy őnagysága csípőben szélesebb, mint profilból látszott, és a szája körül két ránc húzódik.

Tapasztalataim alapján rögtön közöltem vele, hogy ő milyen kedves és karcsú, és milyen sima az arca.

Összezsücsösítette a száját, és így szólt hozzám:

- Ne botoljon, mada cúnal!

Csodálkoztam ezen a hangon, mert kora arra engedett következtetni, hogy a sziszegő mássalhangzók használatát alkalma volt már elsajátítani. De gondoltam, ez csak olyan véletlen volt, és elvittem vacsorázni, mert végeredményben elég csinos nő volt még.

Tovább a teljes szöveghez>>>

HALANDZSA

Ezt a dolgot a kávéházban észleltem.

Egy úr ült le mellém, jó modorú, szerény fiatalember. Mindenféle dologról beszélgettünk. Néhány percre megakadt a társalgás.

Egyszerre megszólal az én új ismerősöm.

- Bocsánatot kérek - mondja szerényen -, önnek is ide a pincérhez kiszera méra nin, hozzám?

- Pardon - mondom, és közelebb hajlok -, nem értem.

Udvariasan megismétli:

Szőke István: Lány almákkal.

Szép

Emlék

Szemben egy berkaszárnya volt,
Oltalt más postaszekrény
A jarda szélén, ahol megálltunk
Az első alátomosni szatáni kezdett
Én a koponyára fel sandítottam
Képtelen mód megértem, hogy mit
Szóltam, és fölé trejtettem
Udvarolni kezdtem, hogy milyen szép
Mindenféle pengyola használatát
És akkor, ahogy véletlen néztem
Még először, valahányszor akadt eszem
A szemhéjre létem, valami szél
És a szája körül két ránc volt a

Mint egy kis csuka, ahogy kapkod a víz felszínén
levegő után

Meg egy fürjcskefióka, ahogy
Piros bársonnyal kibélelt torkát tátogatja
És mint a selyempapír hajnalkavirág
Ahogy csapja az eső és bután szomjasan
Remeg és inog és kifordul és hagyja verni magát
Mert akkor én már közelhajolva,
Tágrameredten a kíváncsiságtól
És vadul és mohón és kegyetlenül
Dicsértem és magasztaltam
Hogy milyen szép és gyönyörű
Képtelenmód túlozva, fantasztikus szavakkal
És a szárnyas szó, csapkodó, százkarú korbács
Vastagon és langyosan
Csurgott végig az arcán az esővel együtt
Ami most már komolyan megeredt
És szemmel és szájjal beszívta és megduzzadt
És már igaz volt minden szó, amit mondtam
És akkor ijedten elhallgattam
És sarkon fordultunk és köszönés nélkül kétfelé
szaladtunk
Sandán nézve kétoldalt, hogy látta-e valaki
Részeg madarak dobogtak
Nekilódulva, akadozva, elakadva.

VISZEK EGY KÖNYVET

Megígértem Mariska kisasszonynak, hogy elviszem neki azt a könyvet, már múlt héten megígértem. Reggel tehát szépen csomagolom végre be fehér papírba a könyvet, még be is spárgázom, cukorspárgával.

Kicsit álmosan érek az utcára. Megint későn feküdtem le.

- Á, alásszolgája, ebbe a szép reggelbe!

- Alá... eee... pardon...

- Na, fogadjunk, hogy nem ismer!

Diadalmasan néz rám. Némely embernek örömet okoz, hogy olyan ostoba képe van, hogy senki se emlékszik rá.

- Kevésbe fogadjunk, mert ön megnyerte.

- Hát Postás... Nem emlékszik?

- De igen, már emlékszem. Nem egy magas, barna ember ön?

- Nem. Alacsony vagyok, és inkább szőke. Hehehe! Mit visz, mit visz?

- Egy könyvet viszek csak biz én.

- Egy könyvet? Hehehe! Nagyon jó.

- Azt kérdezem, hogy a pincér önnek is kiszera méra és mindig. Elpirulok egy keveset. Ejnye, mi van az én fülemmel, hogy nem hallom, mit mond ez az ember? Pedig nyilván egész értelmesen beszél.

Percnyi szünet után tehát így szólok:

- Bocsásson meg, kérem, olyan szörnyű zaj van ebben a kávéházban. Igazán resteltem, de most se értettem, amit mondott. Ismerősöm zavarba jönni látszik. Kérdőleg néz rám, mintha gyanakodnék, hogy ugratom. Aztán kicsit szégyenkezve ismétli, hangosabban.

- Csak azt akartam tudni, hogy a pincér ebben a kávéházban is kiszera méra bávatag, ha lehet.

Tovább a teljes szöveghez>>>

BESZÉLGETÉS SÁNDOR BÁCSIVAL

A régi Pilvax helyén épült most egy restaurant. Este mentem oda, nem voltak sokan. Az egyik asztalnál, dolmányban, árvalányhajas kalapban ült egy fiatalember. Mindjárt ismerősnek tűnt. Néhány tarka bekötésű könyv hevert előtte.

Tisztelettel odatelepedtem.

- Alácsszolgája - mondtam -, bocsánatot kérek, de mintha múltkor... mintha a Duna-parti korszón találkoztunk volna. Nem egy kövön tetszett állani, és valamit mutogatni fölfelé?

- Először is - mondta Sándor bácsi - ne mondd nekem, hogy alácsszolgája... - És a vállamra ütött. - Nincs szolga, és nincs úr!... Szabadság, szerelem, e három van csupán!... Keblemre, lantos!

És Sándor bácsi megölelt.

Nagyon megörültem a találkozásnak, de hirtelenében nem tudtam mit mondani Sándor bácsinak. Témát keresve megnéztem a könyvet, amit olvasott: a Petőfi-kiadványok voltak, Ferenczy Zoltán Petőfi-tanulmányaival.

- Érdekes könyv, nemde?

Tovább a teljes szöveghez>>>

És úgy hunyorgat felém, mintha valami pikáns adomát mondtam volna el.

Tovább a teljes szöveghez>>>

STANCI NÉNI, FRÉDI ÉS A MÁRKI

Egy fiatalember megy az utcán. Átmege arra az oldalra, ahol a nap süt; hunyorog, visszafordul. Végre eszébe jut, hogy igen, igaz, csak mégis meg kell látogatni Stanci nénit, akinek az ura meghalt, mert a mamája ma reggel is mondta neki az ágyból:

- Frédi, el kell menned Stanci nénihez kondoleálni, ez mégse szép, hogy oda se szagolsz, pedig már két hete, hogy az ura meghalt.

Frédi tehát Stanci nénire gondol, és néma kétségbeesés fogja el. A ház előtt sétálgat lassan, és nem tudja elszánni magát. Magában gyötrődik: ejnye, mit is kellene mondani a Stanci néninek? Kedves jó Stanci néni, ennyi elég is lesz, és érzelmesen, mély szomorúsággal ránéz, ugye, nem is kell folytatni, csak mély szomorúsággal nézni, ami mindent kifejez. A bácsinak jobb így, odafent a mennyországban. Frédi nekifeszíti a képzeletét, hogy ebbe a gondolatba beleélje magát, és igyekszik meggyőződve lenni, hogy a bácsinak jobb odafönt.

Tovább a teljes szöveghez>>>

FOGYÓKÚRA

Szép kedvesemmel meglátogattam a művészet csarnokait, s Rubens remekét mutattam néki, mondván, ó nézd a múltak ködén átcsillanó Esménynt, mely halhatatlanná teszi egy pillanat elsuhanó mámorát, ó nézd e nőt, kit kedvese szorít, míg szemében az élet ragyogása tündököl, ó érzed e Művészet örök suhogását: - és kedvesem meghatva felelt: Igen, nagyon jól meg van festve ez a nő, ugye ezek nem hordtak midért abban az időben?

Tovább a teljes szöveghez>>>

<vissza a nyitó oldalra.

vendégkönyv